

ШВИДКИЙ Валерій Павлович

*Випускник автомеханічного
факультету (1977)*

Заступник начальника Головного управління транспорту Київської міської державної адміністрації (2001–2008).

Заслужений працівник транспорту України

Народився у м. Києві в сім'ї робітника. Після закінчення школи служив у лавах Радянської армії. Учасник бойових дій (обмежений контингент радянських військ в Арабській Республіці Єгипет).

У 1972 р., демобілізувавшись із армії, вступив до Київського автомобільно-дорожнього інституту, який закінчив у 1977 р., здобувши кваліфікацію інженера-механіка.

Роки, проведені в стінах альма-матер, Валерій Швидкий запам'ятав як світлу пору бурхливої активності та високих поривань. Віддаючи багато часу навчанню, він не забував і про те, що людина мусить бути розвиненою всебічно. Захоплювався спортом, був капітаном збірної команди КАДІ з гандболу. Й нині часто із вдячністю згадує свого тренера, викладача кафедри фізичного виховання А. А. Дрижерука. З великою теплою говорить Валерій Швидкий також про інших викладачів інституту, зокрема К. Н. Долганова, Ю. Ф. Гутаревича, А. Г. Говоруна та інших.

Здобувши освіту, Валерій Павлович працював на різних посадах у автопідприємствах м. Києва. Брав участь у ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС.

З 1988 р. працював головним інженером АТП 13031, АТП 13057, а згодом був призначений першим заступником генерального директора Київського ТВО «Міськавтотранс», під керівництвом видатного автотранспортника й талановитого керівника Ф. М. Горая.

З 2001 до 2008 р. працював заступником начальника Головного управління транспорту, зв'язку та інформатизації — начальником управління транспортної політики та розвитку інженерно-транспортної інфраструктури в Київській міській державній адміністрації.

Діяльність Валерія Павловича Швидкого на цій посаді була спрямована на розбудову транспортної інфраструктури Києва. Він курував капітальне будівництво, технічні служби підприємств транспорту. Займався напрямками організації дорожнього руху: автоматизованими системами керування та

технічними засобами регулювання дорожнього руху. Також до сфери професійних обов'язків Валерія Павловича належали питання розвитку та утримання об'єктів дорожнього сервісу: автостанцій, гаражів, автостоянок, парковок, АЗС, СТО, автомийок, зупинок громадського транспорту.

Багато уваги Валерій Швидкий приділяв також заходам щодо подолання тоді нового для нашого суспільства явища — заторів на автошляхах, адже, як каже Валерій Павлович: «У заторах стоять усі!». Для покращення ситуації на міських автомобільних дорогах впроваджувалися правила паркування автомобілів, примусова евакуація за порушення правил дорожнього руху, блокування коліс, впроваджувалися відокремлені смуги руху для громадського транспорту тощо. На глибоке переконання В. П. Швидкого, транспортники належним чином не використовують землі транспорту для підвищення якості обслуговування пасажирів та покращення фінансового стану підприємств транспорту.

За багаторічну сумлінну працю, високий професіоналізм, значний внесок у розвиток автомобільного транспорту Валерію Павловичу Швидкому були присвоєні звання «Кращий раціоналізатор Міністерства автомобільного транспорту Української РСР» та «Заслужений працівник транспорту України».

Як працівник транспортної галузі Валерій Павлович повсякчас підтримував зв'язки з рідним університетом. Працюючи в Головному управлінні транспорту м. Києва, він плідно співпрацював із проректором з наукової роботи НТУ Миколою Миколайовичем Дмитрієвим. Досі спілкується із завідувачем кафедри двигунів і теплотехніки професором Юрієм Феодосійовичем Гутаревичем.

Головним досягненням трудової діяльності Валерія Павловича вважає свою причетність до розробки конструкції тривісних автобусів і тролейбусів довжиною 15 м, виготовлених в Україні, та їх впровадження на маршрути загального користування м. Києва.